

Prekvapenie

Molly nemala nikdy v láske toto malé mestečko. Vždy snívala o sláve, preplnených podnikoch a davoch ľudí pýtajúcich si jej podpis. Chcela spievať, hrať na gitare a takmer dokonale vnímala tóny a vibrácie hudby. Nestačilo to však na to, aby sa v malom malebnom predmestí stal zážrak a ona hviezdou celosvetového formátu. Preplakala mnoho nocí a presnívala mnoho dní až sa napokon tesne po svojich 16-tich narodeninách rozhodla zmieriť s osudom a prijala fakt, že v tejto “diere” asi zostarne. Práve vtedy však do jej života vstupuje niečo či skôr niekto, kto dá jej pohľad na svet nový rozmer.

V to ráno Molly vstala o niečo skôr, chcela prekvapiť otca. Vedela, že má narodeniny, hoci celý týždeň predstierala, že na nich zabudla. Tvárila sa, že školské povinnosti a priatelia príliš zaneprázdnilí jej hlavu na to, aby si to pamätala. Obliekala si starý vlnený sveter po mame, zopla dlhé kučeravé vlasy do copu, opláchla tvár a bežala do pekárne. Mala tam pripravenú tortu s nápisom “Drahý ocko, nikdy nezabudnem, všetko najlepšie”. Molly vbehla do obchodu a už z dverí kričí: “Ben ponáhľaj sa s tou tortou, ešte spí.” V tom do dverí vkročí starý usmievavý pán, v rukách drží tácku s tortou a so zahabneným úsmevom sa priznáva: „Molly zlatko, krabica je ešte u Tailerovcov, pani Tailerová sľúbila, že ju pripraví a dá na ňu mašľu, prosím nezabehneš po ňu?”

„Jasne Ben, ale za toto chcem ešte väčšiu zľavu,” usmeje sa Molly a žmurkne na Benna. Uteká dolu ulicou, cestou zdraví všetkých okoloidúcich. Je sobota, a tak je mesto plné ľudí. Všetci na ňu mávajú, no Molly nič nevníma. Vidí už len otca, ako v dverách kuchyne odpadne od úžasu, keď zbadá ako jeho dcéra drží v rukách tortu so zapálenými sviečkami a spieva “Všetko najlepšie”. Vbehne na malý dvor, ležiaci hneď vedľa rieky, obkolesený stromami. Je to jeden z posledných domov na okraji mesta, a tak Molly predýchava svoj uponáhľaný krok.

Otvoria sa dvere: „Molly ešte minútku, už je to takmer hotové. Sadni si v záhrade, hneď som tam.” Molly sa posadila na malú lavičku v záhrade a vychutnávala si tu krátku chvíľu pokoja a ticha. Nikde sa necítila tak pokojne ako na záhrade pani Tailerovej. Možno práve umiestnenie domu na okraji mesta, možno ten šum rieky a možno len to nekonečné ticho vzbudzovali u tejto mladej nespútanej duše vnútornú harmóniu. Vyrušila ju až myšlienka na otca. Nemôže zmeškať jeho veľký deň. Musí tam byť hneď keď otvorí oči. Jednoducho musí. Vie aký sa cíti opustený odkedy zomrela mama. Avie, že práve narodeniny sú jeho bolestivým pripomenutím, že prešiel ďalší rok bez jeho životnej

lásky. A že ten ďalší je pred ním. Opäť rok bez úsmevu jeho ženy, čakajúcej na neho v kuchyni. Rok chodenia domov z práce bez čarvoných slov “Ako sa ti darilo dnes drahý” či bez pohladenia tou nekonečne jemnou dlaňou, ktorej dotyk hladil viac dušu ako telo. Práve jej odchod donútil Molly zvážiť svoje sny a predstavy o živote. Dospela príliš skoro. Musela. Gitaru vytiahne len na žiadosť otca a spieva už len keď je príležitosť. V kostole na omši, počas vianočného pochodu mestom či na každoročnej slávnosti Dni nášho mesta. Molly sa pristihla ako už dlhšiu chvíľu počuje rušivý opakujúci sa zvuk. Akoby niečo sklenené neustále do niečoho narážalo. Zodvihla sa z lavičky a pomalým krokom sa vybrala k rieke. Nechodila tam často, pripomínalo jej to mamu. Tá vodu milovala. Nevzdala sa dlhých sedení na okraji rieky ani keď ochorela. Vedela, že by mala byť doma v teple a strániť sa chladu, ale nedokázala to. To po nej mala Molly tú nespútanosť a tvrdohlavosť. Keď stála na brehu rieky a videla jej rozbúrenosť a silu, uvedomila si, že stačí malé zakopnutie a nikto by ju už nedokázal zachrániť. Bola by navždy ďaleko preč z tohto miesta, ktoré jej prinieslo toľko bolesti. Ale akoby to mohlo spraviť otcovi, práve v deň jeho narodenín. To by neperžil. Zrazu zbadala predmet vydávajúci ten opakujúci sa zvuk, ktorý vyrušil jej tiché premýšľanie. Bola to sklenená fľaša. Vyzerala už veľmi staro a zničené a v jej ceste dolu prúdom rieky jej zabránil kameň, v ktorom sa zasekla. Molly podišla bližšie k rieke a všimla si, že fľaša nie je prázdna. Naklonila sa ku rieke, aby fľašu dvihla.

„Molly, čo to tam robíš, Bože dieťa veď tam spadneš. Okamžite pod' sem.” Ozvalo sa zrazu zo záhrady.

„Už idem pani Tailerová, už idem.” Molly zodvihla fľašu z rieky a schovala ju pod sveter.

„Tak tu máš tu škatuľu zlatko a utekaj aj tak som ťa zdržala dosť dlho.”

„Čo som dlžná pani Tailerova?”

„Ale na to zabudni, to je môj darček keď má tvoj otec tie narodeniny. A pozdravuj ho od nás. No bež už.”

„Vďaka ešte raz, pekný deň Vám prajem.” Zakričala Molly z dverí brány na záhrade a rozbehla sa smerom k pekárni. Spomenula si však na fľašu a rýchlo rukou skontrolovala, či jej zpod svetra nevypadla. Bola zvedavá, až príliš zvedavá čo sa v nej nachádza. Nedokázala ju však otvoriť, a tak ju odložila naspäť pod sveter.

„Ben, už som tu. A mám aj krabicu. Ako si vravel, s obrovskou mašľou.”

„Ak chceš otca zastihnúť doma, musíš sa poponáhľať, je už takmer 8:00.” Ben a vlastne všetci v meste dobre poznali dochvilnosť Mollynho otca. Pracoval ako šéf drevorúbačov v tunajších lesoch a dochvilnosť bola jednou z jeho hlavných priorít. Ak niekam meškal, muselo sa niečo stať. Niečo veľmi vážne. Prvýkrát meškal do práce, keď sa narodila Molly. To niesol jej mamu do mesta až 50 km od ich rodného mestečka a takmer to nestihli. Potom meškal v deň keď zomrela Mollynha mama. V ten deň vlastne neprišiel do práce už vôbec. Travlo to takmer celý týždeň. Hrozilo, že ho vyhodia.

A pravdepodobne by sa do práce nebol vrátil už nikdy, no zodpovednosť za vtedy 10 ročnú dcéru ho donútila vstať z postele. Pozbieral všetky fľaše vodky povalujúce sa po dome, pozbieral oblečenie patriace jeho žene, ustlal posteľ a po ceste do práce odniesol Molly do školy. Tak ako to robieval každý deň pred tým, než Mollyna mama umrela. Molly pochopila, že ich život sa vrátil do starých koľají a hoci otec o tom vôbec nehovorí a asi nikdy nebude, mama mu neskutočne chýba. Pre Molly sa veľa zmenilo a práve mamina smrť jej nedovolila otca opustiť. Ak by ostal bez svojich dievčat, ako ich s mamou nazýval, čo by ho donútilo opäť vstať z postele a ísť do práce?

„Vďaka Ben, tu je hotovosť, presne ako sme sa dohodli, kľudne si to prerátaj.“

„Ale kdeže, prerátat' a načo? Ved' tu sme všetci ako rodina. Tak ber tortu a utekaj domov.“

Molly mu zakývala z dverí držiac tortu v jednej ruke a utekala domov. Keď vošla na verandu všimla si, že otec už pobehuje po dome. Prišla neskoro. Vedela, že teraz ju otec už nebude počúvať, a že tortu si ani nevšimne. Keď vstane a chystá sa do práce, vždy bezhlavo pobehuje po domu, nadáva pri tom, že nič nevie nájsť a posledné čo stihne, je pobožkať pred odchodom jeho dcéru na čelo. Molly položila tortu vedľa lavice na verande tak, aby ju oec nevidel.

Otvorila dvere a zakričala: „Oci, idem dnes do školy s Amy, bež kľudne do práce sám.“

„Dobre Molly, pekný deň a nezabudni zamknúť.“ Odpovedal jej otec stojaci už na verande vedľa nej. Pobožkal ju na čelo a sadol si do auta. Zamávali si a Molly so smutným výrazom, že prekvapenie nevyšlo ako čakala sa posadila na lavicu verandy. Náladu jej vrátila až fľaša z rieky, ktorú zbadala spadnutú na zemi. „Takmer som ťa stratila a to ešte netuším, čo za zázračný obsah v sebe skrývaš.“ Pousmiala sa ironicky Molly. Vzala tortu aj fľašu a vošla do kuchyne. Tortu odložila do chladničky. Potom zodvihla telefón a oznámila Amy, že dnes do školy nepôjde, že musí prichystať prekvapenie pre otca, keďže ráno jej to nevyšlo a nech povie v škole, že má zdravotné problémy, že ona to už potom s učiteľkou vybaví. Hneď keď dotelefonovala vzala zo šuflíka v kuchyni nožík a pomaly vybrala zátku zo záhadnej fľaše. Najprv ju zaskočil zápach zo značne dlho uzavretej fľaše a krátko na to kúsok papierovej rolky, ktorý z fľaše vypadol. Vzala kúsok papiera a s očakávaním, že tam nájde mapu pokladu alebo inú záhadu nahlas čítala: „Kto iba sníva, zabúda svoje sny aj prežívať. Tak začni žiť drahý neznámy!“ Najprv pokrútila hlavou, že asi ide len o nejaký detský vtíp, ale keď sa nad obsahom fľaše zamyslela, musela priznať, že je veľmi pravdivý a stále aktuálny. Ved' čo je to už za život bez prežívania, človek nemôže donekonečna len snívať. Chvíľu mala pocit, že jej toto posolstvo poslala sama milovaná mama z neba. Tá chcela, aby Molly odišla z tohto miesta a skúsila hudobnú kariéru niekde vo veľkom meste. Vždy jej verila a vedela, že Molly nie je obyčajné dievča, ktoré sa uspokojí so životom v malom mestečku. Prvé čo ju napadlo pri čítaní týchto riadkov boli jej sny o plných podnikoch, kde všetci čakajú až vyjde na pódium. Ona zahrá prvé tóny svojej vlastnej piesne a po chvíľke ticha sa ozve obrovský potlesk. Milovala skladať piesne a písala si aj vlastné texty. Bola umelkyňou celou svojou dušou a život bez hudby ju robil prázdnu a nešťast-

nou. „Toto som potrebovala, presne toto. Znamenie odniekať, od niekoho, jednoducho impulz, že mám život vziať do vlastných rúk.” Pomyslela si a celá nadšená zrazu zvažnela. Vedela, že rozhodnutie už padlo. Že jednoducho niečo tak silné, ako odkaz vo fľaši nedokáže ignorovať. Na to bola až príliš poverčivá. „Zahodiť šancu, nič neskúsiť, veď ani mama by mi to nedovolila.” Zároveň si uvedomovala, že najťažšie bude porozprávať sa s otcom. Ten to pochopí len veľmi ťažko a pravdepodobne ju nikam nepustí. Nikdy nemal pochopenie pre jej túlavé topánky, pre jej sen odísť a skúsiť žiť inde. Molly sa postavila do stredu izby a nahlas povedala: „Teraz alebo nikdy. Poďme dievča, ty to zvládneš.” Rozhodla sa otca prekvapiť. Keďže otec má dnes narodeniny a torta už je pripravená, daruje mu ku nej ešte jeden darček. Pieseň. Úprimnú a zo srdca. Potom možno ľahšie pochopí, že Molly urobila najťažšie rozhodnutie vo svojom živote, a že on ju musí nechať ísť. Tak, ako musel nechať ísť aj jej mamu. Molly sa posadila ku stolu pri okne, vzala pero a začala písať. Keď skončila, vybrala tortu z chladničky, položila ju na stôl a vedľa torty nechala USB kľúč. Potom napísala na maličký papierik “To vložíš tam, kde som ti stále ukazovala - do boku počítača” a papierik položila pod USB kľúč. Potom odišla z izby. Otec prišiel ako obvykle. Vonku sa už ztmievalo, a keďže Molly o takom čase ešte býva v škole, nehľadal ju. Vošiel do domu, najprv si nič nevšimol. Až po chvíli otvoril dvere do kuchyne, kde po zasvietení zbadal na stole veľkú tortu. Pousmial sa. Bol šťastný, že nezabudla. Keď zbadal USB kľúč a nikde nevidel usmiatu Molly zneistel. Podišiel ku stolu, vzal USB kľúč, vložil ho do počítača a sadol si. V tom na neho z obrazovky vyskočila usmiata Molly. Videl však, že za úsmevom sa skrývajú slzy. Obrovské slzy z niečoho, čo sa chystá spraviť. „Ahoj ocko. Tak teda nezabudla som! Všetko najlepšie drahý ocko. Ja viem, ja viem, zase si povieš čo to tá Molly stvára. A že som nenapraviteľný výmysleník a tak. Ale ja som to musela spraviť takto ocko. Musela. Práve dnes, lebo toto je darček pre teba, aby si bol opäť slobodný a nemal pocit, že musíš stále niečo kvôli mne. Ja som sa rozhodla spať niečo pre seba sama. Vieš, spomínala som ti už dávnejšie, že Amy sa chystá ku tete do New Yorku. Na tie herecké konkurzy a vieš dobre ako veľmi som chcela ísť s ňou. Jej teta mi sľúbila pomoc s naštartovaním hudobnej kariéry. A ja viem, že si ma nepustil zo strachu.” Potom zvažnela, pozrela prosebne do kamery. „Len ja si skôr myslím, že to bolo skôr zo strachu o seba ako o mňa. Veď obaja dobre vieme, že ja si viem aj navariť, aj vyprať oblečenie a dokážem spraviť takmer všetko v domácnosti. Ty to budeš mať ťažšie, zvládnuť všetko sám. Ale ja ti verím, uvidíš po čase si ani nevšimneš, že tam nie som. Niečo som si pre teba pripravila drahý ocko. Niečo výnimočné. Pieseň. Tak počúvaj.” Molly vezme do rúk gitaru, zabrnká pomaly prvé tóny a začne:

„My traja, tak to malo byť, kto by bez nej sám dokázal žiť?”

Mama bola bytosť výnimočná, jej smrť je bolesť nekonečná.

Ty ma však musíš nechať žiť, aj ty si svoje vlastné šťastie chyt’.

Odchádzam no vrátim sa späť, ak ma ešte budeš chcieť.

Viem, že ľúbiš ma a strach máš, no môjmu šťastiu dvere tým zatváraš.

Zabudni na bolesť, žiaľ, spomeň si, čo všetko si máme dal.

Slobodu a voľnosť to potrebujem tiež, viem, že mi s tým pomôžeš.”

Potom Molly posielala otcovi pusu do kamery a video končí. Otec so slzami zatvára počítač, zhasína svetlo a so spokojným výrazom odchádza z kuchyne...